CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

Mimetismul

— Mă gîndesc, zice dl. Gore, la nemulțumirea ivită în cîteva scrisori și pricinuită de faptul că echipele noastre de fotbal vădesc o tristă lipsă de fantezie întru alegerea numelor, cam fără rost și stereotipe. Hotărît lucru, imaginația nu e la putere în lumea sportului de la noi... Pînă mai deunăzi, cluburile aveau se pare de ales între două-trei nume: „Dinamo", „Metalul", „Locomotiva", ceea ce aducea în creiere o monotonie ploioasă. Aveam, strînse la un loc din toate diviziile — A, B, C — regiune, raion, oraș (și din toate genurile sportive), vreo două sute de „Dinamo"-uri, vreo trei sute de „Recolte", plus o mare cantitate de „Progrese". După ce că erau lipsite de renume, echipele sufereau și de absența numelui. Asociațiile sportive se găseau în această privință cam în situația prăvăliilor, cu firme reproduse universal: „Pîine", „Confecția", „Ață". Singurul mod prin care deosebeai echipele, era numele orașului, adăugat inevitabil și salvator. „Metalul" Pitești, „Metalul" Obor, „Metalul" Zimnicea... Studiind fenomenul, un sociolog din lumea sportului va constata că echipele de fotbal nu se disting una de cealaltă prin personalitate, ci prin localitate...

La un moment dat însă maladia a fost diagnosticată și, după cîțiva ani de suspine orale sau prin gazete, forurile de specialitate au dat cluburilor nu numai dezlegare pentru individualizare, dar și — să fim cinstiți — îndemnuri. Și cîteva au fugit din monotonie. Două sau cinci formații au reintrat în posesia denumirii purtate odinioară și devenită, prin mijlocirea timpului, tradițională, ca Universitatea Cluj. Altele au reîmprumutat, ca prin căsătorie, numele orașului unde funcționează, al uzinei care-i salarizează pe amatori, al rîului ce trece la doi pași de stadion etc.

Dar, ciudat... Majoritatea „team"-urilor, o dată poftite la fantezie, s-au simțit — se pare — într-o situație foarte dificilă și în loc să aleagă, să născocească un nume proaspăt, au năvălit toate la sînul a una sau două formule, acaparîndu-le. Astfel, în locul cîtorva duzini de „Dinamo"-uri, au apărut vreo șapte zeci de „Politehnici". Avem, prin urmare, o Politehnica Timișcara, una Iași una Galați, una București... Ce s-a întîmplat? Cum s-a întîmplat? S-ar zice că echipele nu vor să renunțe la uniforma titulaturii, ci doar să o schimbe cu alta. Din instinct. Și din voință proprie, fără a fi silite de nimeni. Așa încît, poate că e cazul să ne modificăm punctul de vedere cu privire la esența stereotipiei. Numele echipelor se află în afară, ca niște lucruri de împrumutat, dar mimetismul e în noi. Mi-e teamă că avem nevoie de același lucru, ca de zei unici.

Telefonul. Lung și repetat, indicînd un apel din provincie.

— Cred că-i Temistocle, un prieten din Găești, explică **dl. G. ridicînd receptorul.** — Alo!... Da, eu... Te ascult... Va să zică ați rezolvat. În sfîrșit! Bravo! Și cum se cheamă acuma? — Cum? — Aha! — Aha! — Ei, să fie într-un ceas bun. La revedere.

Isprăvind convorbirea, dl. G. rămîne o clipă pe gînduri.

— Băiatul de la telefon conduce echipa locală de fotbal care activează în C și care se chema, firește, Recolta. Sau așa ceva. Nemulțumit, s-a zbătut de ani de zile să-i schimbe denumirea. Astăzi a reușit, în sfîrșit. Era tare bucuros.

— Și cum îi zice clubului acuma?

— Politehnica Găești.

p. conf.
Al. MIRODAN

Fostul campion național de tenis, Constantin Tănăsescu

OMUL CU PANTALONI LUNGI LA BUCUREȘTI

Constantin Tănăsescu în vizită la redacția noastră

Aproape neschimbat, aș zice, dacă n-ar fi părul argintat, bluza exotică de pe el și ușorul accent cîntat la pronunțarea unor cuvinte tehnice. Șugubăț ca un țăran de la Dunăre, gesticulînd ca un meridional, agil și cumpătat cum l-am cunoscut cu peste un sfert de veac în urmă pe terenurile Tenis-Clubului Român, așa l-am regăsit acum. Maturizat, firește, după strădania de a-și croi un drum în cariera sportivă, de la grijile îndurate la New York pînă la începutul de șansă din California.

Din 1938, de nenumărate ori campion de tenis al României în toate probele, Costică Tănăsescu — cunoscut sub porecla de „omul cu pantaloni lungi", pentru că a refuzat totdeauna shortul — și-a creat un bun renume pe courts-urile europene. Eliminat, datorită unor reguli ipocrite, din marile competiții mondiale rezervate așa-numiților amatori puri (ca antrenor de tenis, el fusese socotit semi-profesionist), Tănăsescu a căutat consacrarea sportivă și prilejul unei acumulări de experiență dincolo de Ocean.

Am avut de gînd să-i propun un interviu, dar torentul său de vorbe, necesitatea vădită de a se exprima public, m-au redus la sarcina de stenograf pe care, în această împrejurare, am acceptat-o cu plăcere. Iată deci declarațiile lui Constantin Tănăsescu:

„Schimbările văzute la București — și remarcate încă din avion — m-au impresionat foarte plăcut. Sînt de-a dreptul entuziasmat de ceea ce am văzut. **România și Capitala au o înfățișare surprinzătoare nu numai în comparație cu Europa, ci chiar și cu America.** CASELE ULTRAMODERNE PE CARE LE-AM VĂZUT LA BUCUREȘTI ȘI PE LITORAL *(Mamaia e o mare surpriză!)* SÎNT ASEMĂNĂTOARE CU CELE DIN S.U.A. ȘI FRANȚA.

Mi-am regăsit cu bine familia și prietenii. Sînt emoționat de bunăvoința și prietenia cu care am fost îmbrățișat.

În anii de lipsă de acasă, dorul s-a acumulat și s-a îndesit în adîncul sufletului meu.

Astăzi sînt din nou pe plaiurile și pe locurile unde am deschis ochii, pe terenurile care m-au lansat ca tenisman și care mi-au dat posibilitatea și ocazia să apăr culorile țării.

Uitîndu-mă în urmă, totul îmi amintește, cu frumoase gînduri, de cariera mea de jucător și mai ales de rezultatele pe care le-am obținut în țară și peste hotare. Sînt extrem de fericit să-i văd sănătoși și bine pe toți cei pentru care am venit și cărora le duceam dorul. Am revăzut locul de naștere, comuna Independența (din fostul județ Covurlui, la 25 km de Galați), unde stă fratele meu Dumitrache, ceferist pensionar, cu numeroșii mei nepoți. Pe fratele Anton, care a venit de la Cluj să mă întîmpine, sper să-l întinerească cu 10 ani revederea noastră, care m-a impresionat adînc.

Sînt fericit că am avut ocazia să asist la finala de simplu a campionatului național. Năstase și Mărmureanu m-au surprins favorabil. Pot spune că ambii au un stil și un joc de factură internațională. Mi-a plăcut de asemenea, tînărul Marcu. Toate astea vi le spune un om care i-a văzut pe marii tenismani ai lumii și care a jucat cu multe mărimi, de la „Big Bill" Tilden pînă la Rod Laver.

Sînt directorul lui Riviera Tenis Club din Santa Monica, căruia îi aparțin celebrii jucători americani *Pancho Gonzales* și *Jackie Douglas.*

Organizez aci turnee lunare, iar zilnic stau pe teren 8—10 ore, dînd lecții de tenis. Locuiesc în apropiere de Los Angeles, în cartierul de vile Brentwood de lîngă Hollywood, împreună cu soția mea (Nicki Caralulis) și cei doi copii mari: Gino (născut la București) și Irina.

Cel mai mare regret al vieții mele de sportiv este că nu am ajuns niciodată să joc la Wimbledon, datorită unor reguli nedrepte. Open-ul a venit prea tîrziu pentru mine. Eu am jucat ultimul meci oficial în 1948, la Los Angeles, cu Herb Flam. Dar am fost încă partenerul de dublu al lui Gonzales în 1964 la campionatele Californiei.

Pentru cei ce își fac iluzii, trebuie să spun că viața unui profesionist în tenis nu este de loc ușoară. Pe de o parte el se află la cheremul managerului său, pe de alta orice slăbiciune în respectarea regulilor stricte de viață sportivă îi poate fi fatală. Marii jucători pe care i-am cunoscut nu beau băuturi alcoolice și fumează rar. Clauzele băneștí în contracte sînt foarte severe. Cred că din cauza aceasta Emerson a preferat mulți ani statutul de amator mascat, primind bani pe sub mînă, înainte de a semna contractul de jucător profesionist.

Printre amintirile mele plăcute figurează și meciul pe care l-am jucat cu Tilden (avea atunci 55 de ani), în 1948, la vila actorului Errol Flynn, de la Hollywood. Mi-a opus o rezistență dîrză, dar l-am învins cu 3—6, 7—5, 8—6, făcîndu-l pe Flynn să piardă un pariu de 500 de dolari.

Socotesc că tenisul trebuie propagat printre tineri, fiind un joc complet, un sport pentru toată lumea. Pînă și în America, în ultimii ani, se luptă pentru reabilitarea acestui sport care era socotit un „sissy-game" (un joc de păpuși)".

L-am revăzut zilele trecute pe Costică Tănăsescu, refăcînd celebrul cuplu de altădată cu cumnatul său Tache Caralulis, pe terenurile cu zgură roșie de la Strandul Tineretului. Tenismanul se simțea din nou acasă...

Victor BANCIULESCU

De necrezut... și totuși!

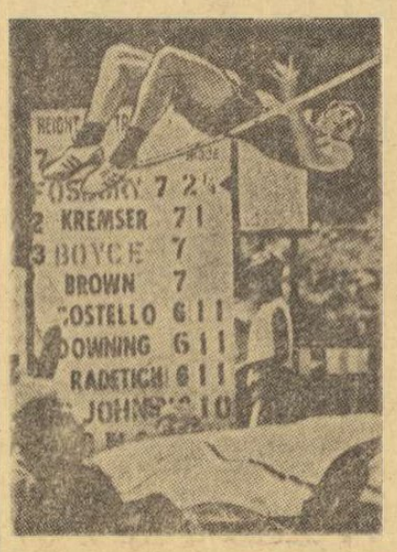

Un tînăr atlet american, pe nume Dick Fosbury, în vîrstă de 21 de ani, avînd o înălțime de 1,93 m, a realizat de curînd la Corvalis (Oregon) o performanță deosebit de bună: 2,19 m la săritura în înălțime.

Dar ceea ce este în adevăr senzațional e faptul că el a obținut acest rezultat într-un stil cu totul aparte. Cum? El a sărit... cu spatele spre ștachetă!

Cîți atleți care se pregătesc pentru J.O. realizează astăzi o astfel de performanță, chiar în stilurile... ortodoxe?

Henry de Montherlant

VESPERALĂ

Unul cîte unul reflectoarele se sting și stadionul se învăluie-n singurătate.
Ferestrele vestiarelor se sting toate deodată. Undeva, ceva moare.
Acolo jos n-a mai rămas decît un atlet care aruncă discul în asfințit.
Luna albește pe cer. Discobolul e unicul lucru luminos în arenă.
Cît de solitar și pierdut! Pentru el singur discul e o muzică pură și neauzită de nimeni.
O! Superba inutilitate a efortului său, frumusețea lui care va muri în zori.
Ca într-un rit vechi și păgîn
Aruncă discul spre tipsia de nichel a lunii
Slujitor al zeiței Mame, copil de prisos al infinitului
Sfîșietor de singur acolo, închinînd ruga sa curată și nemaivăzută.

(Traducere de **Ilie GOGA**)

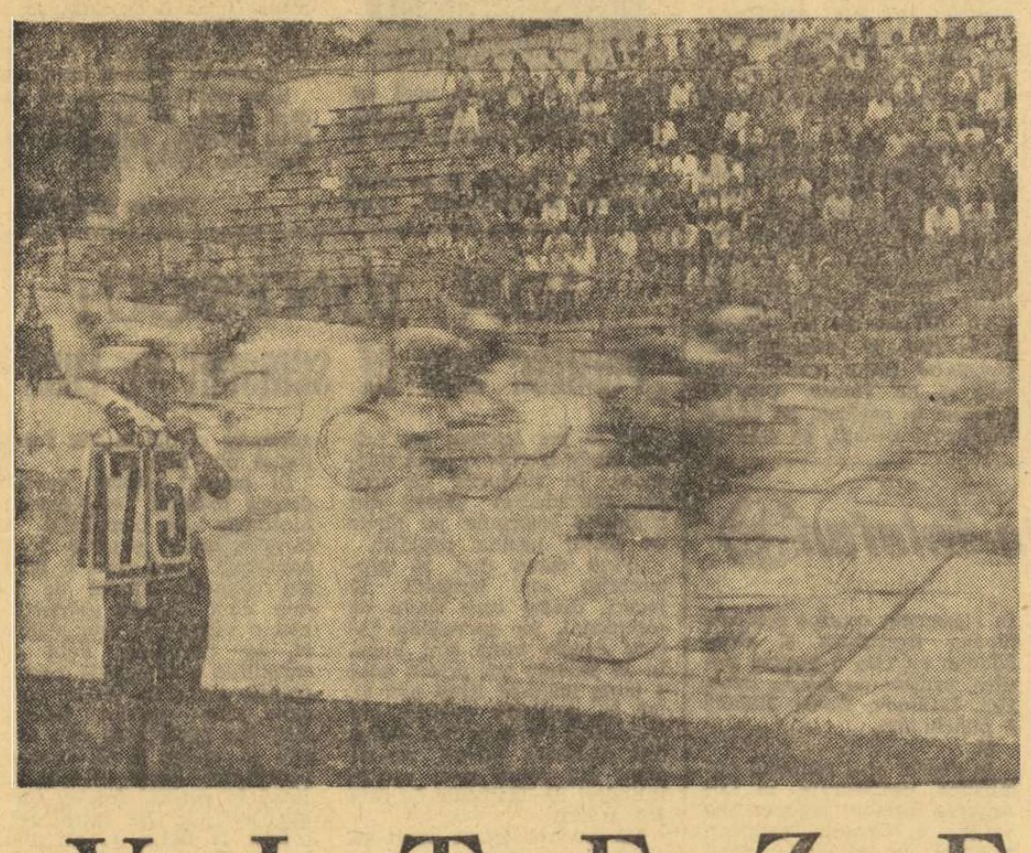

VITEZE

Viteza este singurul păcat nou, păcatul secolului XX.
Dar viteza procură singura plăcere autentică modernă.

ALDOUS HUXLEY

Secolul nostru a fost supranumit, pe bună dreptate, secolul vitezei!

Într-adevăr, totul în veacul nostru, al XX-lea, decurge uluitor de repede, de la un an la altul tot mai repede.

Odinioară, curieri pe jos sau pe cai, diligența pentru călătoriile lungi, munca grea cu brațele..

Dezvoltarea neîncetată a tehnicii a răsturnat deprinderi și ritmuri. Azi, telefonul și radioul au fost depășite de televiziune, patefonul de magnetofon, trenul și automobilul de avionul cu reacție...

Viața noastră înseamnă mișcare, înseamnă... viteză! În această goană fantastică a tot ce ne înconjoară, doar viteza animalelor și a păsărilor a rămas aceeași, secole de-a rîndul aceeași; rîndunica 170 km/h, vulturul — 140, gazela — 90, iepurele — 70, calul — 60. În schimb, neîndit de mult a progresat viteza omului, fie prin propriile lui forțe, fie prin diverse mijloace tehnice de deplasare, istoria tuturor recordurilor mondiale ale „vitezei" suferind radicale transformări.

Tabelul alăturat, al cîtorva dintre recordurile mondiale absolute, este credem pe deplin edificator. Am ales ca termeni de comparație recordurile existente în 1937 și nivelul atins exact după trei decenii.

	1937	1967
Aviație	709,209 km Agello (Italia) 23.X.1935	3 331,507 km *) Sephens (S.U.A.) 1.V.1965
Automobilism	501,074 km Eyston (Anglia) 19.XI.1937	966,571 km Breedlove (S.U.A.) 15.XI.1965
Motociclism	279,503 km Henne (Germania) 30.XI.1937	361,410 km **) Johanson (S.U.A.) 5.IX.1962
Motonautică	208,400 km M. Campbell (Anglia) 2.IX.1937	454,615 km Lee Taylor (S.U.A.) 27.VI.1967
Ciclism (cu antrenament mecanic)	137,330 km Paillard (Franța) 29.IX.1937	204,778 km Meiffret (Franța) 19.VII.1962
Patinaj (500 m)	42,556 km Engnestengen (Norvegia) 1937	45,569 km Grișin (U.R.S.S.) 1963
Atletism	35,900 km (pe 100 m) Owens (S.U.A.) 20.VI.1936	37,282 km (pe 200 m) Smith (S.U.A.) 7.VI.1966
Înot (100 m)	6,350 km Fick (S.U.A.) 6.V.1935	6,931 km Gotwales (Franța) VIII. 1964 Clarke (S.U.A.) X.1964

* Folosind un aparat care a decolat de pe un alt avion, R. White (S.U.A.) a realizat în 1965 o medie orară de 6550 km.

** utilizînd o motocicletă de construcție specială (trei roți, motor cu reacție) Breedlove (S.U.A.) a obținut, la 13.X.1964, o medie orară de 848,631 km.

Unele dintre aceste cifre, la care cu ani în urmă poate că nimeni nu visa, au trecut și ele în lumea amintirilor...

Romeo VILARA

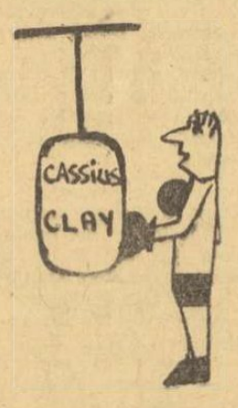

Desen de Fiti Gheorghiu-Vaslui

pe ecrane
O producție a studiourilor poloneze
Marysia și Napoleon
cu: Beata Tyszkiewicz, Gustav Holubek, Juliusz Luszczewski, Anna Ciepielewska
regia: LEONARD BUCZKOWSKI

REABILITAREA SONJEI

SONJA HENIE

În 1957, cu prilejul vizitei sale la București, președintele C.I.O., Avery Brundage, cruciat modern al amatorismului pur, luptător oral, pentru un precept desuet, idilic și lipsit de temei realist — punea la zidul infamiei un nume care pentru noi reprezenta, dacă nu un idol, cel puțin un simbol. Spunea, atunci, președintele octogenar de azi: „Sonja Henie a fost cea care a dat, printre campionii olimpici, semnalul de pornire a trecerii la profesionism". Declarația, voit caustică, incrimina o persoană (dacă nu chiar o personalitate) care la 50 de ani încă dansa pe gheață delectînd milioane de spectatori și creînd prozeliți în arta patinajului.

La 12 ani, în 1924, drăcușorul de fată (pe urmele căreia calcă Beatrice Hustiu) apărea pentru prima oară la Jocurile Olimpice de iarnă, la Chamonix, ocupînd un loc 8 mai mult decît onorabil. Peste 4 ani, în 1928, începe domnia grațioasei norvegiene care nu va mai ceda cununile cu lauri pînă în 1936. Abia la Garmisch Partenkirchen, la vîrsta de 24 de ani, „zîna oglinzilor de gheață" își ia rămas bun de la Jocurile Olimpice, după ce obține cea de a treia medalie de aur. Sonja Henie a fost de 10 ori campioană mondială, de 6 ori a Europei, dar îi mai trebuia acest ultim titlu olimpic, înscris ca o prevedere obligatorie în contractul cu care impresarii o așteptau la ieșirea din arenă. A devenit artistă de cinema, eroină a multor filme în care rolul tipic ce i se rezerva era, firește, cel de patinatoare. Mai tîrziu, și-a continuat activitatea ca regizoare a spectacolelor de balet pe gheață.

Calitatea de amatori și-au mai pierdut-o de-a lungul deceniilor și alți campicni olimpici, Johnny Weissmüller și Buster Crabbe — deveniți Tarzani ai ecranului, tenismanul Cochet, boxerii Floyd Patterson și Cassius Clay, cicliști, halterofili, luptători. Dacă am insistat asupra cazului Sonjei Henie este pentru că a venit vremea reabilitării ei morale, dincolo de calificarea sportivă, cu, sau fără, hermină albă.

O veste recentă ne anunță că Sonja Henie, împreună cu soțul ei, armatorul norvegian Nils Onstad, se îndeletnicește cu colecționarea de tablouri celebre: Bonnard, Matisse, Picasso, Miro, Roualt, Gris etc. Mai mult, de curînd soții Onstad și-au donat colecția statului norvegian. Pentru prezentarea ei, au construit la marginea orașului Oslo un centru cultural care, pe lîngă sălile de expoziție, are și săli de studiu, de spectacol, de muzică, un restaurant, o bibliotecă. Regele Olaf a fost prezent la inaugurare.

În împrejurările excepționalei olimpiade culturale pe care Mexicul o oferă lumii, o dată cu întrecerile sportive, gestul Sonjei Henie primește o semnificație ieșită din comun. A venit vremea reabilitării ei. Așa cum ar fi trebuit să vină pentru Jim Thorpe, așa cum a venit pentru Paavo Nurmi.

(vib.)